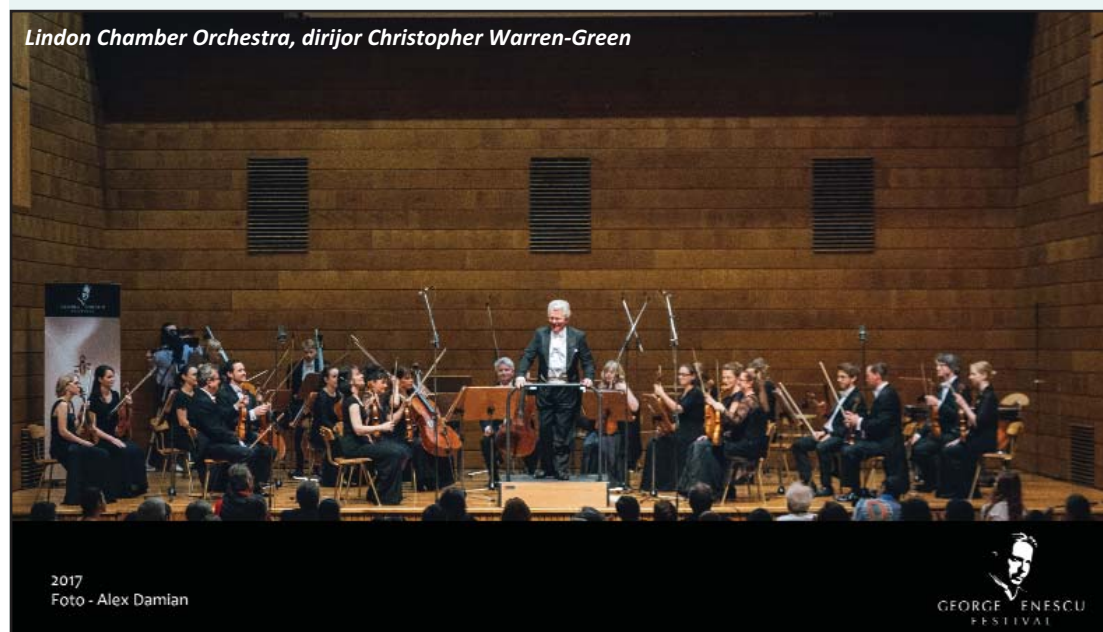

În contraponderă cu *Cvintetul* lui Elgar, bogăția de culori a *Cvartetului cu pian nr 1* în re major de Enescu a contrastat cu grafismul quasi-monocromatic al lui Fitelberg. De data aceasta la pian s-a aflat David Louie, artist imaginativ și rafinat. Partea I, romantică, cu marile sale culminații și coda grandioasă a sunat splendid, iar partea a doua a fost admirabilă, nuanțată, flexibilă în agogică, diversă timbral. Finalul - *Vivace* - cu provocările sale instrumentale zdravene, cântat cu dăruire totală, a încheiat acest concert consistent, în care, dincolo de armonizarea ansamblului, s-a simțit diversitatea unor personalități puternice.

Lena VIERU CONTA

Orchestra londoneză de cameră

În dimineața zilei de 16 septembrie 2017, Sala Auditorium din complexul Muzeului Național de Artă din București a găzduit concertul Orchestrei de cameră din Londra, dirijată de Christopher Warren Green. Un public numeros și

London Chamber Orchestra, dirijor Christopher Warren-Green

interesat a aplaudat și i-a salutat entuziast pe muzicienii Reginei, componenți ai Orchestrei londoneze de cameră, care s-au arătat pasionați de legitima plăcere de a suna agreabil, impetuos, inteligent și în virtutea excelentelor lor calități instrumentale și interpretative. Dirijorul Christopher Warren Green a condus cu siguranță și exuberanță, dar și cu o distinctă și admirabilă capacitate de a da strălucirea specifică lumilor cuprinse într-o partitură sau alta, răspunzând unui ordin de preocupări și mod de expresie relevante.

Am ascultat mai întâi *Dixtuorul op. 11* de George Enescu, interpretat credibil, cu vitalitate în policromii și potențând actul de splendoare al acestei mari creații compoziționale, pe care Christopher Warren Green, spre lauda lui, a înțeles-o și a redat-o răsunător, în plin fast și cu sensibilitatea de sonoritate românească. Este de remarcat aici grupul de suflători interpreți ai *Dixtuorului* enescian, care a uimit prin unitate de stil, prin vigoare, prospețime și elocvență. Cum am mai spus, muzicienii britanici cântă pentru Regină, și aici nu este nici o exagerare.

Din muzica engleză contemporană sau relativ contemporană am ascultat piesa pentru orchestră de coarde *Îmi amintesc* de Tim Benjamin, o mini-saga cu învăluri de gânduri cătuși de puțin romantice. Strict componistic, am remarcat știința evoluată în postarea de variații la variații, în tratarea

cvartetului orchestral de coarde și în diversitatea timbrală, create prin suprapunerile de sunete în pachete elaborate în scrieri complexe de scriitură.

Cu o formație de două oboae, două flaute, doi fagoți, două clarinete și doi corni Christopher Warren Green a dăruit publicului *Serenada pentru instrumente de suflat în mi bemol major* de Wolfgang Amadeus Mozart. Această creație este o muzică de promenadă, de agrement, menită să figureze la petrecerile nocturne din grădinile și saloanele aristocrației imperiale și nu prezentării în sala de concert. În acel timp nu exista muzică înregistrată și nici un sistem de redare a sunetului; erau doar partiturile și instrumentele muzicale mănuite exclusiv de ființe umane. Este de crezut, astfel, că în acele împrejurări de „utilitate publică”, în care ființarea muzicii era doar un pretext, partitura devenea orientativă pentru orchestranți, textul inițial putând fi întrerupt de interludii, de cadențe și de apariții solistice ale unui instrumentist sau a altuia. Era un timp al manșetelor albe, al perucilor pudrate și al reverențelor și fără îndoială că trebuia să fii un mare aristocrat ca să dispui de muzica lui Mozart și de instrumentiștii pe care el îi selecta. Fiecare dintre ei dorea să arate ce poate, pentru că

de aici se obțineau plățile și renumele în profesie, ceea ce nu era puțin lucru. Oricum, o petrecere dura cu mult mai mult de 20 de minute, cât se desfășoară audiația acestei serenade.

Am operat această paranteză istorică spre a arată că nu este tocmai lămuritoare separarea muzicii de contextul în care viețuia și își avea utilitatea. Sunt multe informații în muzică despre care nu se mai știe, informații privind stilul și maniera, practicile instrumentale și vocale, chiar dacă partiturile erau luminate de scânteia geniului. S-a spus că în muzica lui Mozart nu se

folosesc glisande. Am o înregistrare cu marele dirijor german, Artur Nikisch care, în uvertura la *Nunta lui Figaro* le folosește cu un efect extraordinar. Ascultându-i în această pagină mozartiană pe muzicienii londonezi le-am admirat profesionalismul impecabil și sonoritatea rotundă de ansamblu, pentru care îi felicit.

O lucrare cu titlul *Servant*, scrisă de compozitorul englez Graham Firkin, ne-a atras atenția. *Servant*, în engleză poate fi servitor sau funcționar, sau în artilerie, cel care deservește tunul. Dar această muzică englezească nu are nimic militar. Eu am văzut-o ca o procesare continuă de ritmuri sud-americe în spații pline de energii, o muzică de intensă solicitare pentru orchestră. Publicul a aplaudat generos orchestra, dirijorul și compozitorul, venit la București pentru a-și asculta muzica în această interpretare de excepție.

Simfonia nr. 40 în do major KV551, Jupiter de Wolfgang Amadeus Mozart a fost interpretată de muzicienii englezi, cei de la corzi, suflătorii și cei de la percuție, alături de dirijorul lor, Christopher Warren Green, excelând cu vibrațiile lor de forță expresivă, exuberantă și vajnică. Succesul a fost atât de mare, încât în bis, s-a reluat integral partea a 4-a a acestei capodopere mozartiene.

Mircea ȘTEFĂNESCU